Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 11. junija 2026 *

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Postopki v primeru insolventnosti – Uredba (EU) 2015/848 – Člen 3(1) – Mednarodna pristojnost – Člen 6(1) – Tožba, ki izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezana – Izključna pristojnost sodišč države članice, na ozemlju katere je bil uveden postopek v primeru insolventnosti“

V zadevi C-292/25,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landesgericht Linz (deželno sodišče v Linzu, Avstrija) z odločbo z dne 8. aprila 2025, ki je na Sodišče prispela 18. aprila 2025, v postopku

shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung

proti

SR kot stečajnemu upravitelju nad premoženjem družbe Sportgigant Lindpointner GmbH,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi F. Schalin, predsednik senata, K. Jürimäe (poročevalka), predsednica drugega senata, in Z. Csehi, sodnik,

generalni pravobranilec: J. Richard de la Tour,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki sta jih predložila:

– za Evropsko komisijo B. Ernst in S. Noë, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 6 in 18 ter člena 32(2) Uredbe (EU) 2015/848 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o postopkih v primeru insolventnosti (UL 2015, L 141, str. 19).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung (v nadaljevanju: shopping24), družbo s sedežem v Nemčiji, in SR kot stečajnim upraviteljem družbe Sportgigant Lindpointner GmbH (v nadaljevanju: Sportgigant) s sedežem v Avstriji, glede tožbe za ugotovitev terjatve zaradi prijave te terjatve v postopku v primeru insolventnosti, ki je bil v Avstriji uveden zoper družbo Sportgigant.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba (ES) št. 1346/2000

3 Uredba Sveta št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 191) je bila 26. junija 2017 razveljavljena in nadomeščena z Uredbo 2015/848.

4 V uvodni izjavi 6 Uredbe št. 1346/2000 je bilo navedeno:

„V skladu z načelom sorazmernosti mora biti ta uredba omejena na določbe, ki urejajo pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti in za odločbe, ki se sprejemajo neposredno na podlagi postopkov v primeru insolventnosti in so tesno povezane s takimi postopki. […]“

5 Člen 3(1) te uredbe je določal:

„Sodišča držav članic, na katerih ozemlju je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Pri družbi ali pravni osebi se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnik[ov]ih glavnih interesov registrirani sedež.“

Uredba (EU) št. 1215/2012

6 Člen 1 Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1) v odstavkih 1 in 2(b) določa:

„1. Ta uredba se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na naravo sodišča. Zlasti ne zajema davčnih, carinskih ali upravnih zadev ali odgovornosti države za dejanja in opustitve pri izvajanju državne oblasti (*acta iure imperii*).

2. Ta uredba se ne uporablja za:

[…]

(b) stečaj, postopke v zvezi z likvidacijo plačilno nesposobnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopke prisilne poravnave in podobne postopke.“

Uredba 2015/848

7 V uvodnih izjavah 3, od 5 do 8 in 35 Uredbe 2015/848 je navedeno:

„(3) Pravilno delovanje notranjega trga zahteva, da bi morali čezmejni postopki v primeru insolventnosti delovati učinkovito in uspešno. To uredbo je treba sprejeti zaradi uresničitve navedenega cilja, ki spada na področje pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah v smislu člena 81 [PDEU].

[…]

(5) Za pravilno delovanje notranjega trga se je treba izogibati spodbujanju strank k prenosu premoženja ali sodnih postopkov iz ene države članice v drugo, s čimer se skuša doseči ugodnejši pravni položaj v škodo vseh upnikov (t. i. izbiranje najugodnejšega sodišča).

(6) Ta uredba bi morala vključevati določbe, ki urejajo pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti ter za zahtevke, ki izhajajo neposredno iz postopkov v primeru insolventnosti in so tesno povezani z njimi. […]

(7) Stečaji, postopki v zvezi z likvidacijo insolventnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopki prisilne poravnave, dogovori ali drugi podobni postopki in zahtevki, povezani s takšnimi postopki, so izključeni iz področja uporabe Uredbe [št. 1215/2012]. Ti postopki bi morali biti zajeti s to uredbo. Pri razlagi te uredbe bi se bilo treba čim bolj izogibati zakonodajnim vrzelim med tema dvema instrumentoma. Vendar pa samo dejstvo, da nacionalni postopek ni naveden na seznamu v Prilogi A k tej uredbi, ne bi smelo pomeniti, da ga zajema Uredba [št. 1215/2012].

(8) Za dosego cilja izboljšati učinkovitost in uspešnost postopkov v primeru insolventnosti, ki imajo čezmejne učinke, je potrebno in primerno, da bi ukrep Unije, ki je zavezujoč in se neposredno uporablja v državah članicah, vseboval določbe o pristojnosti, priznavanju in pravu, ki se uporablja na tem področju.

[…]

(35) Sodišča države članice, na ozemlju katere so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, bi morala biti pristojna tudi za zahtevke, ki neposredno izhajajo iz postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezani. Takšni zahtevki bi morali vključevati zahtevke za izpodbijanje pravnih dejanj, vložene proti toženim strankam v drugih državah članicah, in zahtevke v zvezi z obveznostmi, ki nastanejo tekom postopkov v primeru insolventnosti, kot je predplačilo za stroške postopkov. V nasprotju s tem zahtevki za izpolnitev obveznosti iz pogodbe, ki jo je dolžnik sklenil pred začetkom postopkov, ne izhajajo neposredno iz postopkov. Kadar je takšen zahtevek povezan z drugim zahtevkom, ki temelji na splošnem civilnem ali gospodarskem pravu, bi moral imeti stečajni upravitelj možnost, da oba zahtevka vloži pred sodišči v državi stalnega prebivališča tožene stranke, če meni, da je bolj učinkovito zahtevek vložiti pred temi sodišči. To se denimo lahko zgodi, kadar želi stečajni upravitelj zahtevek za ugotavljanje odgovornosti direktorja na podlagi insolvenčnega prava združiti z zahtevkom na podlagi prava družb ali splošnega odškodninskega prava.“

8 Člen 3 te uredbe, naslovljen „Mednarodna pristojnost“, v odstavku 1 določa:

„Sodišča države članice, na katere ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti (v nadaljnjem besedilu: glavni postopki v primeru insolventnosti). Središče glavnih interesov je kraj, v katerem dolžnik redno posluje in ki ga tretje osebe lahko preverijo.“

9 Člen 6 navedene uredbe, naslovljen „Pristojnost za zahtevek, izhajajoč neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in tesno povezan z njim“, določa:

„1. Sodišča države članice, na katere ozemlju je bil uveden postopek v primeru insolventnosti v skladu s členom 3, so pristojna za vsak zahtevek, ki izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezan, kot je zahtevek za izpodbijanje pravnih dejanj.

2. Kadar se zahtevek iz odstavka 1 navezuje na zahtevek v civilnih in gospodarskih zadevah zoper isto toženo stranko, lahko stečajni upravitelj oba zahtevka vloži pri sodiščih države članice, na katere ozemlju ima tožena stranka stalno prebivališče, ali, kadar je zahtevek vložen zoper več toženih strank, pri sodiščih države članice, na katere ozemlju ima katera koli od teh toženih strank stalno prebivališče, pod pogojem, da so ta sodišča pristojna na podlagi Uredbe [št. 1215/2012].

[…]“

10 Člen 18 Uredbe 2015/848, naslovljen „Učinki postopka v primeru insolventnosti na pravde ali arbitražne postopke v teku“, določa:

„Učinke postopka v primeru insolventnosti na pravdo ali arbitražni postopek v teku, ki zadeva premoženje ali pravico, ki je del stečajne mase dolžnika, ureja izključno pravo države članice, v kateri je navedena pravda v teku ali v kateri je sedež arbitražnega sodišča.“

11 Člen 32 te uredbe, naslovljen „Priznavanje in izvršljivost drugih odločb“, v odstavku 2 določa:

„Priznavanje in izvršitev odločb, ki niso navedene v odstavku 1 tega člena, ureja Uredba [št. 1215/2012], pod pogojem, da se uporablja ta uredba.“

Avstrijsko pravo

12 Člen 110(1) Insolvenzordnung (zakonik o insolventnosti) z dne 11. decembra 1914 (RGBl. 337/1914) določa:

„Upniki, katerih terjatve ostajajo sporne glede njihove pravilnosti ali vrstnega reda, lahko zahtevajo njihovo ugotovitev s tožbo, ki se vloži zoper vse stranke postopka, če je tako pravno sredstvo dopustno (člen 14 zakonik o civilnem postopku). […]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

13 Družba shopping24 je pri Landgericht Hamburg (deželno sodišče v Hamburgu, Nemčija) 27. marca 2024 proti družbi Sportgigant vložila tožbo za plačilo terjatve v višini 56.829,84 EUR iz naslova neplačanih računov, skupaj z obrestmi, in zneska 1804,90 EUR iz naslova pravnih stroškov, nastalih pred sodnim postopkom.

14 Landesgericht Linz (deželno sodišče v Linzu, Avstrija), ki je predložitveno sodišče, je s sklepom z dne 17. septembra 2024 uvedlo stečajni postopek zoper družbo Sportgigant.

15 Zaradi uvedbe tega postopka je bil postopek, začet pred Landgericht Hamburg (deželno sodišče v Hamburgu), prekinjen. Ta postopek se od takrat ni niti nadaljeval niti pravnomočno končal.

16 Družba shopping24 je 19. decembra 2024 pri predložitvenem sodišču vložila „tožbo za ugotovitev obstoja terjatve“ proti SR kot stečajnemu upravitelju družbe Sportgigant. Namen te tožbe je, da se v razmerju do stečajnega upravitelja in vseh stečajnih upnikov ugotovi obstoj terjatve zaradi prijave te terjatve v postopku v primeru insolventnosti. Znesek te terjatve, določen na 74.106,16 EUR, zajema glavnico v višini 56.829,84 EUR, dolgovano iz naslova neplačanih računov, skupaj z obrestmi, pravnimi stroški, nastalimi pred sodnim postopkom, in stroški, povezanimi s postopkom, začetim pred Landgericht Hamburg (deželno sodišče v Hamburgu).

17 Predložitveno sodišče navaja, da se tako v nemškem kot v avstrijskem pravu z uvedbo postopka v primeru insolventnosti prekinejo civilni postopki, ki tečejo. Pojasnjuje, da če upnik prijavi svojo terjatev in se ji ugovarja, se prekinjeni postopek nadaljuje in prilagodi zahtevam postopka v primeru insolventnosti. Ob upoštevanju podobnosti med tema pravicama meni, da imata tožba za plačilo, ki je bila vložena v Nemčiji, in tožba za ugotovitev obstoja terjatve, katere predmet je ugotavljanje te terjatve, ki je bila pozneje vložena pri njem, ista cilj in predmet.

18 V teh okoliščinah navedeno sodišče meni, da je treba pred kakršno koli vsebinsko presojo ugotoviti, ali obstaja procesna ovira za nadaljnjo obravnavo tožbe, o kateri odloča, zaradi neobstoja mednarodne pristojnosti ali litispendence oziroma visečnosti pravde.

19 V zvezi s tem se isto sodišče najprej ob upoštevanju člena 6 Uredbe 2015/848 in sodbe z dne 18. septembra 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), sprašuje, ali so za odločanje o navedeni tožbi mednarodno pristojna nemška ali avstrijska sodišča.

20 Dalje, če bi bila za to pristojna nemška sodišča, želi predložitveno sodišče izvedeti, ali bi moralo glede na člen 32(2) te uredbe v postopku v primeru insolventnosti, uvedenem v Avstriji, priznati odločitev, ki jo bo Landgericht Hamburg (deželno sodišče v Hamburgu) sprejelo o ugotovitvi zadevne terjatve.

21 Nazadnje, če je odgovor pritrdilen, želi predložitveno sodišče izvedeti, ali se ugovor litispendence oziroma visečnosti pravde uporablja in nasprotuje temu, da bi obravnavalo tožbo za ugotovitev obstoja terjatve, katere predmet je ugotavljanje terjatve in o kateri odloča.

22 V teh okoliščinah je Landesgericht Linz (deželno sodišče v Linzu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 6 [Uredbe 2015/848] razlagati tako, da je Avstrija pri postopku v primeru insolventnosti, ki teče v Avstriji, izključno pristojna tudi za tožbo za ugotovitev obstoja terjatve po avstrijskem pravu, če v Nemčiji ob začetku postopka zaradi insolventnosti že teče postopek na podlagi tožbe z istim zahtevkom in se ta postopek – po nemškem pravu – lahko nadaljuje kot postopek na podlagi tožbe za ugotovitev obstoja terjatve, torej je njegov namen (zavezujoče) ugotoviti terjatev do stečajnega upravitelja in vseh stečajnih upnikov zaradi prijave v okviru postopka v primeru insolventnosti?

2. [Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, a]li je treba člen 32(2) [Uredbe 2015/848] razlagati tako, da je treba v postopku v primeru insolventnosti, ki teče v Avstriji, priznati izid postopka, ki se je v Nemčiji nadaljeval kot postopek na podlagi tožbe za ugotovitev obstoja terjatve, katerega namen je (zavezujoče) ugotoviti terjatev do stečajnega upravitelja in vseh stečajnih upnikov zaradi prijave v okviru postopka v primeru insolventnosti, s posledico, da se (ne) ugotavlja obstoj in višina terjatve?

3. [Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, a]li je treba člen 18 [Uredbe 2015/848] razlagati tako, da vložena tožba za ugotovitev obstoja terjatve glede zahtevka po avstrijskem pravu nasprotuje litispendenci oziroma visečnosti pravde, če v Nemčiji že teče postopek na podlagi tožbe z istim zahtevkom, ki se – v skladu z nemškim pravom – lahko nadaljuje kot postopek na podlagi tožbe za ugotovitev obstoja terjatve in je torej njegov namen (zavezujoče) ugotoviti obstoj (stečajne) terjatve do stečajnega upravitelja in vseh stečajnih upnikov zaradi prijave v okviru postopka v primeru insolventnosti?“

Vprašanja

Prvo vprašanje

23 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 6(1) Uredbe 2015/848 razlagati tako, da so sodišča države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, izključno pristojna za odločanje o tožbi za ugotovitev terjatve zaradi prijave te terjatve v tem postopku, čeprav je na dan uvedbe navedenega postopka pred sodišči druge države članice že potekal postopek s tožbo z istim predmetom.

24 Najprej je treba opozoriti, da je bila v skladu s sodno prakso Sodišča Uredba št. 1346/2000 razveljavljena in nadomeščena z Uredbo 2015/848, zato razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami prvonavedene uredbe, velja tudi za določbe zadnjenavedene uredbe, kadar je te določbe mogoče šteti za enakovredne (sodba z dne 18. aprila 2024, Luis Carlos in drugi, C-765/22 in C-772/22, EU:C:2024:331, točka 49).

25 Najprej je treba poudariti, da člen 3(1) Uredbe št. 2015/848 sodiščem države članice, na ozemlju katere je središče dolžnikovih interesov, podeljuje izključno pristojnost za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 24. marca 2022, Galapagos BidCo., C-723/20, EU:C:2022:209, točka 30 in navedena sodna praksa).

26 V skladu s členom 6(1) te uredbe so sodišča države članice, na katere ozemlju je bil uveden postopek v primeru insolventnosti v skladu s členom 3, pristojna za vsak zahtevek, ki izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezan.

27 Čeprav člen 6(1) navedene uredbe ne ustreza nobeni določbi Uredbe št. 1346/2000, ostaja dejstvo, da kodificira pravilo o mednarodni pristojnosti, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča v zvezi z razlago člena 3(1) zadnjenavedene uredbe, zlasti iz sodbe z dne 12. februarja 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83, točka 21), in da dobesedno povzema obe merili, ki sta bili že navedeni v uvodni izjavi 6 navedene uredbe (glej v tem smislu sodbi z dne 6. februarja 2019, NK, C-535/17, EU:C:2019:96, točka 27, in z dne 14. novembra 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, točka 35).

28 V skladu s sodno prakso Sodišča sta ti merili kumulativni (glej v tem smislu sodbo z dne 4. decembra 2019, Tiger in drugi, C-493/18, EU:C:2019:1046, točka 26).

29 Kar zadeva prvo merilo, ki se nanaša na to, ali tožba izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti, odločilni element za določitev področja, iz katerega izhaja ta tožba, ni postopek, v okviru katerega je vložena tožba, ampak njena pravna podlaga. Tako je treba ugotoviti, ali pravica oziroma obveznost, ki je podlaga za tožbo, izhaja iz splošnih predpisov civilnega ali gospodarskega prava ali iz pravil o odstopanjih, ki so značilna za postopke v primeru insolventnosti (sodba z dne 4. decembra 2019, Tiger in drugi, C-493/18, EU:C:2019:1046, točka 27 in navedena sodna praksa).

30 Kar zadeva drugo merilo, ki se nanaša na tesno povezavo med tožbo in postopkom v primeru insolventnosti, je intenzivnost povezave med to tožbo in postopkom v primeru insolventnosti odločilna za odločitev, ali navedena tožba spada v mednarodno pristojnost sodišč države članice, na ozemlju katere je bil uveden postopek v primeru insolventnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 4. decembra 2019, Tiger in drugi, C-493/18, EU:C:2019:1046, točka 28 in navedena sodna praksa).

31 Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da tožba za ugotovitev terjatev zaradi njihove prijave v postopku v primeru insolventnosti, kot je tožba, določena v členu 110 avstrijskega zakonika o insolventnosti, izpolnjuje obe kumulativni merili, navedeni v točkah od 28 do 30 te sodbe. Taka tožba je namreč element zakonodaje na področju insolventnosti in jo lahko v okviru postopka v primeru insolventnosti vložijo upniki, ki v njem sodelujejo, v primeru ugovarjanja pravilnosti ali vrstnemu redu terjatev, ki so jih ti upniki prijavili (glej v tem smislu sodbo z dne 18. septembra 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754, točki 37 in 38).

32 Zato taka tožba na podlagi člena 6(1) Uredbe 2015/848 spada v mednarodno pristojnost sodišč države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti.

33 Za celovit odgovor predložitvenemu sodišču je treba še ugotoviti, ali je mednarodna pristojnost, ki je v tej določbi določena za odločanje o tožbi, ki izhaja neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezana, izključna.

34 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da je v uvodni izjavi 7 Uredbe 2015/848 pojasnjeno, da so stečaji, postopki v zvezi z likvidacijo insolventnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopki prisilne poravnave, dogovori ali drugi podobni postopki in zahtevki, povezani s takšnimi postopki, izključeni s področja uporabe Uredbe št. 1215/2012. Drugič, v skladu s členom 1(2)(b) zadnjenavedene uredbe se ta uredba ne uporablja za „stečaj, postopke v zvezi z likvidacijo plačilno nesposobnih podjetij ali drugih pravnih oseb, postopke prisilne poravnave in podobne postopke“. V skladu s sodno prakso Sodišča zadnjenavedena določba s področja uporabe Uredbe št. 1215/2012 izključuje le tožbe, ki izhajajo neposredno iz postopkov zaradi insolventnosti in so z njimi tesno povezane (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točke od 28 do 30).

35 Uredbi št. 1215/2012 in 2015/848 je treba razlagati tako, da se prepreči vsakršno prekrivanje med pravnimi pravili iz njunih besedil in vsakršna pravna praznina. Tožbe, ki so na podlagi člena 1(2)(b) Uredbe št. 1215/2012 izključene s področja uporabe zadnjenavedene uredbe, torej spadajo na področje uporabe Uredbe št. 2015/848. Temu ustrezno pa tožbe, ki ne spadajo na področje uporabe člena 3(1) in člena 6(1) Uredbe 2015/848, spadajo na področje uporabe Uredbe

št. 1215/2012 (glej v tem smislu sodbi z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točka 29, in z dne 14. novembra 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, točka 32).

36 Tako sta področji uporabe teh dveh uredb jasno razmejeni (glej v tem smislu sodbi z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točka 31, in z dne 14. novembra 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, točka 34). Kot je razvidno iz točke 32 te sodbe, tožba za ugotovitev terjatev zaradi njihove prijave v okviru postopka v primeru insolventnosti spada na področje uporabe Uredbe 2015/848.

37 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 6(1) Uredbe 2015/848 v povezavi z uvodno izjavo 35 te uredbe, kot je bilo navedeno v točki 27 te sodbe, kodificira pravilo o mednarodni pristojnosti, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča v zvezi s členom 3(1) Uredbe št. 1346/2000. Sodišče je v okviru zadnjenavedene uredbe razsodilo, da je ta mednarodna pristojnost izključna (sodba z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točki 36 in 43).

38 Poleg tega Uredba 2015/848 ne določa nobenega pravila o dodelitvi mednarodne pristojnosti, s katerim bi bila sodiščem države članice, ki ni država članica, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, podeljena pristojnost za odločanje o tožbah za ugotovitev terjatve zaradi njene prijave v tem postopku, če te tožbe izhajajo neposredno iz postopka v primeru insolventnosti in so z njim tesno povezane.

39 Poleg tega izključnosti te mednarodne pristojnosti, ki je izražena v uvodni izjavi 35 Uredbe 2015/848, v okviru te uredbe ni le v primeru, ki je izrecno naveden v njenem členu 6(2), v katerem je tožba, ki izhaja neposredno iz postopka zaradi insolventnosti in je z njim tesno povezana, povezana z drugo tožbo, ki temelji na splošnem civilnem ali gospodarskem pravu, kot je generalni pravobranilec N. Wahl navedel v sklepnih predlogih v zadevi Wiemer & Trachte (C-296/17, EU:C:2018:515, točki 66 in 67). Tak primer, v katerem ima stečajni upravitelj možnost, da obe tožbi vloži pri sodiščih države članice, v kateri ima tožena stranka stalno prebivališče, pa ni povezan z okoliščinami spora o glavni stvari.

40 Poleg tega je koncentracija vseh tožb, neposredno povezanih z insolventnostjo, pri sodiščih države članice, ki je pristojna za uvedbo postopka v primeru insolventnosti, skladna z namenom izboljšanja učinkovitosti in hitrosti postopkov v primeru insolventnosti s čezmejnimi učinki iz uvodnih izjav 3 in 8 Uredbe št. 2015/848 (glej v tem smislu sodbi z dne 12. februarja 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, točka 22, in z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točka 33).

41 Poleg tega se je treba v skladu z uvodno izjavo 5 te uredbe za pravilno delovanje notranjega trga izogibati spodbujanju strank k prenosu premoženja ali sodnih postopkov iz ene države članice v drugo, s čimer se skuša doseči ugodnejši pravni položaj (t. i. izbiranje najugodnejšega sodišča).

42 Možnost, da bi bila različna sodišča pristojna za obravnavanje tožb, vloženih v več državah članicah in neposredno povezanih z insolventnostjo, pa bi lahko oslabila izpolnitev takega cilja (glej v tem smislu sodbi z dne 12. februarja 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, točka 24, in z dne 14. novembra 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, točka 35).

43 Iz tega sledi, da je mednarodna pristojnost sodišč države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, za odločanje o tožbah, ki izhajajo neposredno iz tega postopka in so z njim tesno povezane, izključna pristojnost.

44 Ker je bil v obravnavanem primeru postopek v primeru insolventnosti iz postopka v glavni stvari uveden v Avstriji, tožba, kakršna je ta, o kateri odloča predložitveno sodišče – s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti – spada v izključno pristojnost avstrijskih sodišč.

45 Glede na vse zgoraj navedene razloge je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6(1) Uredbe 2015/848 razlagati tako, da so sodišča države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, izključno pristojna za odločanje o tožbi za ugotovitev terjatve zaradi prijave te terjatve v tem postopku, čeprav je na dan uvedbe navedenega postopka pred sodišči druge države članice že potekal postopek s tožbo z enakim predmetom.

Drugo in tretje vprašanje

46 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje na drugo in tretje vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranki v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Člen 6(1) Uredbe (EU) 2015/848 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o postopkih v primeru insolventnosti

je treba razlagati tako, da

so sodišča države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, izključno pristojna za odločanje o tožbi za ugotovitev terjatve zaradi prijave te terjatve v tem postopku, čeprav je na dan uvedbe navedenega postopka pred sodišči druge države članice že potekal postopek s tožbo z enakim predmetom.

Podpisi